

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 26.9.2019
Krajský úřad Středočeského kraje
odbor LPŽ podpis

Praha: 26. září 2019
Číslo jednací: 117665/2019/KUSK
Spisová značka: SZ_117665/2019/KUSK
Vyřizuje: Petr Franěk l. 824
Značka: LPŽPŘ/Fra

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor legislativně právní a krajský živnostenský úřad (dále též „odvolací správní orgán“), rozhodl o odvolání obviněného Ing. Andreje Babiše, nar. [REDACTED] trvalý pobyt [REDACTED] (dále též „obviněný“), v zastoupení zmocněncem [REDACTED] proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 1.8.2019, č.j.: MUCE 25049/2019 OP/Vys, kterým bylo rozhodnuto o přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“), takto:

Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor legislativně právní a krajský živnostenský úřad, podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mění výrok rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 1.8.2019, č.j.: MUCE 25049/2019 OP/Vys, takto:

Řízení o přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů, kterého se měl dopustit obviněný Ing. Andrej Babiš, nar. [REDACTED] trvalý pobyt [REDACTED], tím, že jako veřejný funkcionář, poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, je v rozporu s ustanovením § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů v době od 21.12.2017 ovládající osobou právnické osoby LONDA spol. s r. o., IČ: 492411931, která je provozovatelem rozhlasového vysílání, dále ovládající osobou právnické osoby Stanice O, a.s., IČ: 26509911, která je provozovatelem televizního vysílání, a ovládající osobou právnické osoby MAFRA, a.s., IČ:45313351, která je vydavatelem periodického tisku, se podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, zastavuje, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

Odůvodnění

Městský úřad Černošice (dále též „správní orgán I. stupně“) vedl z moci úřední podle § 78 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jako věcně a místně příslušný správní orgán, řízení o přestupku na základě podnětu podaného dne 3.8.2018 společností Transparency International – Česká republika, o. p. s.

Řízení o přestupku bylo zahájeno dne 26.11.2018. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21.1.2019, č.j.: MUCE 79796/2018 OP/Vys, uznal obviněného vinným ze spáchání přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů, uložil mu správní trest pokuty ve výši 200.000 Kč a dále mu uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Na základě podaného odvolání následně odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 20.3.2019, č.j.: 028175/2019/KUSK, které nabylo dne 21.3.2019 právní moci, rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 1.8.2019, č.j.: MUCE 25049/2019 OP/Vys, opětovně uznal obviněného vinným ze spáchání přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů, uložil mu správní trest pokuty ve výši 200.000 Kč a dále mu uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal obviněný v zákonem stanovené lhůtě odvolání, kterým rozhodnutí napadá v celém rozsahu. Popis konkrétních námitek obsažených v podaném odvolání odvolací správní orgán v rámci srozumitelnosti textu rozhodnutí neuvádí, nicméně se zásadními námitkami majícími vliv na výsledek přestupkového řízení se vypořádá níže v rámci textu odůvodnění rozhodnutí.

Odvolací správní orgán přezkoumal podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v plném rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.

Odvolací správní orgán již ve svém předešlém rozhodnutí o odvolání v této přestupkové věci mj. uvedl, že *předmětem vedeného řízení je rozhodování o přestupku, kterého se měl obviněný dopustit porušením ustanovení § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů, podle kterého veřejný funkcionář uvedený v § 2 odst. 1 nesmí být provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku ani společníkem, členem nebo ovládající osobou právnické osoby, která je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku.*

Úlohou správního orgánu I. stupně ve vedeném řízení o přestupku bylo primárně stanovit, jaké podklady mají být shromážděny za účelem vyhodnocení, zda skutková podstata přestupku byla či nebyla naplněna tak, aby shromážděné podklady a provedené důkazy a jejich

hodnocení měly význam z hlediska možnosti prokázání spáchání přestupku, resp. zjištění skutkového stavu věci.

Podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Bylo tedy nutno především zjistit, zda obviněný svým jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku dle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů (zda obviněný porušil ustanovení § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů, zda se jednalo o jednání zaviněné) a zda byl zároveň naplněn i znak materiální, spočívající v naplnění potřebné míry společenské škodlivosti.

Ve svém předešlém rozhodnutí v této věci odvolací správní orgán též mj. uvedl, že ustanovení § 3 zákona o střetu zájmů vymezuje pojem „střet zájmů“. Úlohou správního orgánu I. stupně nebylo zjišťovat, zda u osoby Ing. A. Babiše došlo ke střetu zájmů dle § 3 zákona o střetu zájmů; mezi omezením stanoveným § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů a definicí pojmu střet zájmů v § 3 zákona o střetu zájmů neexistuje přímá souvztažnost, a dále, že je nutno důsledně rozlišovat rovinu politickou (politická debata o tom, zda je politik ve střetu zájmů dle § 3 zákona o střetu zájmů) a rovinu správního trestání (projednávání podezření ze spáchání přestupku porušením ustanovením § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů).

Vzhledem k tomu, že vedené řízení o přestupku je podrobena zájmu široké veřejnosti na kontrole zákonnosti postupu správních orgánů a s tím souvisejícímu informování veřejnosti ze strany sdělovacích prostředků, považuje odvolací správní orgán za nutné v rámci zamezení šíření zavádějících informací zdůraznit, že předmětem vedeného přestupkového řízení není rozhodování o tom, zda je obviněný „ve střetu zájmů“ ve smyslu úpravy pojmu střet zájmů v § 3 zákona o střetu zájmů. Správní orgány zde rozhodují „pouze“ o tom, zda se obviněný dopustil přestupku tím, že jednal v rozporu s § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů.

Jak vyplývá ze znění zákona o střetu zájmů, obecní úřady obcí s rozšířenou působností (např. Městský úřad Černošice) jsou příslušné k tomu, aby rozhodovaly o některých přestupcích dle zákona o střetu zájmů, nemají však příslušnost k tomu, aby závazně hodnotily, zda některý veřejný funkcionář je či není ve střetu zájmů, takováto otázka není předmětem rozhodování ve správním (přestupkovém) řízení.

Ze systematiky zákona o střetu zájmů zřetelně vyplývá, že ten v Hlavě II (tzn. v § 3) upravuje „střet zájmů“, a v Hlavě III (tzn. v § 4 až § 6) upravuje „omezení některých činností veřejných funkcionářů a neslučitelnost výkonu funkce veřejného funkcionáře s jinými funkcemi“. Přestupkové řízení, v němž je řešena otázka, zda obviněný jednal v rozporu s § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů, proto není „rozhodováním o střetu zájmů premiéra A. Babiše“ apod.

Výkon práva přístupu k voleným a jiným veřejným funkcím podle čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, je politickým právem, jež může být omezeno pouze na základě zákona. Omezení představované § 4a odst. 1 zákonem o střetu zájmů představuje zákonnou

výjimku výkonu práva přístupu k voleným a jiným veřejným funkcím. V tomto omezení se též promítá čl. 70 Ústavy ČR, který stanoví, že člen vlády nesmí vykonávat činnosti, jejichž povaha odporuje výkonu jeho funkce; podrobnosti stanoví zákon.

Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů, je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Podle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný. Tedy aby se fyzická osoba dopustila přestupku, musí být splněn základní předpoklad, že se dopustí jednání (buďto svým konáním, anebo případně opomenutím takového konání) naplňujícího formální a materiální znaky přestupku.

Podle ustanovení § 10 zákona o odpovědnosti za přestupky se jednáním pro účely tohoto zákona rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel povinen podle jiného právního předpisu nebo úředního rozhodnutí, v důsledku dobrovolného převzetí povinnosti konat nebo vyplývala-li jeho zvláštní povinnost z jeho předchozího ohrožujícího jednání nebo k němuž byl z jiného důvodu podle okolností a svých poměrů povinen.

Ustanovení § 10 zákona o odpovědnosti za přestupky upravuje podmínky, za kterých lze opomenutí postavit na roveň konání. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu o odpovědnosti za přestupky, jedná se o řešení problematiky tzv. nepravých omisivních deliktů, které lze spáchat jak konáním (komisivně), tak opomenutím (omisivně), neboť znakem skutkové podstaty je vedle jednání též účinek (změna na hmotném předmětu útoku). Některé přestupky naproti tomu lze podle znění objektivní stránky spáchat pouze konáním, jiné pouze opomenutím. Na ty se pak úprava v tomto ustanovení vztahovat nebude.

Přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů se dopustí veřejný funkcionář s výjimkou veřejného funkcionáře uvedeného v § 2 odst. 2 písm. f) nebo g) tím, že v rozporu s § 4a odst. 1 je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku anebo společníkem, členem nebo ovládající osobou právnické osoby, která je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku.

Ve vztahu ke konkrétnímu řešenému případu tedy skutková podstata přestupku zní tak, že veřejný funkcionář se dopustí přestupku tím, že je v rozporu s § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů ovládající osobou právnické osoby, která je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku.

V případě prokázání, že obviněný fakticky jedná (fakticky svým konáním – konkrétními činy, uplatňuje rozhodující vliv v mediálních společnostech) bude naplněna složka jednání jako obligatorního znaku přestupku, jelikož půjde o ovládnutí faktickým konáním, a tedy o jednání obviněného mající povahu jednání komisivního.

Jak vyplývá z provedeného dokazování před správním orgánem I. stupně i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, nebylo prokázáno žádné jednání (konání) obviněného v rozhodné době od 21.12.2017, které by svědčilo o tom, že obviněný v této době ovládá či ovládal právnické osoby LONDA spol. s r. o., Stanice O, a.s., a MAFRA, a.s. (dále jen „mediální společnosti“), a tedy ani že v uvedené době se dopustil jednání (konání), které by svědčilo o tom, že je ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů ovládající osobou mediálních společností.

Pro případ, kdy nebylo prokázáno, že obviněný ve výše uvedeném smyslu fakticky koná (konal), a postavení ovládající osoby je dovozováno pouze z „možnosti konat“, je nutno se podrobněji zabývat podmínkami pro vznik odpovědnosti za přestupek. Klíčovou otázkou je pro takový případ posouzení, zda předmětný přestupek vůbec lze spáchat (kromě konání) též opomenutím ve smyslu ustanovení § 10 zákona o odpovědnosti za přestupky, jelikož pouhé formální postavení „osoby ovládající“, bez toho, aby bylo ovládání skutečně vykonáváno konkrétním jednáním, nemůže být považováno za konání. Tedy je nutno vyhodnotit, zda předmětný přestupek je tzv. nepravým omisivním přestupkem, který lze spáchat jak konáním, tak i opomenutím (např. tím, že veřejný funkcionář neučinil potřebná opatření ve lhůtě stanovené § 4a odst. 2 zákona o střetu zájmů – avšak taková skutková podstata přestupku není v zákoně o střetu zájmů obsažena).

Ze znění skutkové podstaty přestupku dle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů vyplývá, že jde o přestupek, u něhož není vyžadován účinek, resp. škodlivý následek (pro příklad lze uvést, že účinek či škodlivý následek je vyžadován např. u přestupků proti majetku spáchaného poškozením cizí věci nebo u přestupku proti občanskému soužití spáchaného ublížením na zdraví). Jde o přestupek, jehož skutkovou podstatu naplňuje, pokud veřejný funkcionář „je ovládající osobou“ (v daném případě mediálních společností), aniž by byl k jeho dokonání požadován účinek. Ustanovení § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů tedy představuje formální přestupek, kterým se postihuje určité jednání, přičemž jde o přestupek čistě činnostní, nelze se jej dopustit opomenutím. Odvolací správní orgán proto dospěl k závěru, že obviněný mohl naplnit skutkovou podstatu přestupku pouze takovým svým konáním (činy), kterými v předmětné době fakticky ovládal mediální společnosti. Samotná podstata postihu fyzické osoby za přestupek tkví v tom, že správní trest je ukládán zásadně za (protiprávní) jednání, kterého se fyzická osoba dopustila (a které je zároveň za přestupek výslovně označeno v zákoně), nikoliv za jednání, kterého by se potencionálně (čistě teoreticky) mohla dopustit.

Nad rámec uvedeného odvolací správní orgán dále uvádí, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebylo ani prokázáno, že obviněný má reálnou (nikoliv pouze potencionální, čistě teoretickou) možnost uplatňovat v mediálních společnostech rozhodující vliv, když nebyl zjištěn a bez pochybností prokázán žádný konkrétní nástroj (způsob), který by obviněnému poskytoval možnost v rozhodné době, byť nepřímo, uplatňovat rozhodující vliv na mediální společnosti (nebyla prokázána, resp. obviněným byla vyvrácena, domněnka, že nakládá s příslušným podílem na hlasovacích právech, popř. že může prosadit jmenování nebo

odvolání většiny osob, které jsou členy statutárního orgánu mediálních společností nebo osobami v obdobném postavení nebo členy kontrolního orgánu).

Závěr správního orgánu I. stupně o tom, že obviněný se přestupku dopustil, vychází z úpravy Statutu svěřenského fondu AB private trust I, svěřenský fond, ze dne 1.2.2017 (dále též „Statut“). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí) vyplývá, že správní orgán I. stupně při posuzování odpovědnosti obviněného za přestupek vycházel z toho, že obviněný pověřil smlouvou svěřenského správce výkonem práv spojených s vyčleněnými akciemi, kterému ve Statutu stanovil pravidla, jak s nimi má být nakládáno (v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně odkazuje na čl. 4.2 Statutu). Dle správního orgánu I. stupně obviněný trvalým nastavením podmínek výkonu práv spojených s vyčleněnými akciemi Statutem nepřímo ovládá předmětné mediální společnosti prostřednictvím pověřené osoby.

Odvolací správní orgán se však s tímto závěrem správního orgánu I. stupně neztotožňuje, a to z následujících důvodů.

Předně je nutno uvést, že smlouvou byly vyčleněné akcie vloženy do svěřenského fondu (jedná se o smlouvu o převodu akcií), svěřenský správce tyto přijal ve prospěch svěřenského fondu a zavázal se je spravovat v souladu se Statutem svěřenského fondu. Výkon práv spojených z vyčleněnými akciemi svěřenským správcem vyplývá ze Statutu, potažmo ze zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

Náhledem do Statutu lze ověřit, že k výše uvedenému závěru správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku se vztahuje následující úprava obsažená ve Statutu:

čl. 4.2 - Svěřenský správce dbá na zachování vyčleněných akcií, a vykonává práva s nimi spojená obezřetně;

čl. 6.1 - Každý obmyšlený má právo být informován svěřenským správcem nebo Protektory o Svěřenském fondu a o hospodaření Společností v rozsahu práv, která obecná právní úprava přiznává minoritním akcionářům akciových společností v České republice.

čl. 6.2 - Obmyšlení nejsou oprávněni požadovat jakékoli další informace ani dávat jakékoli pokyny či jinak ovlivňovat svěřenského správce nebo Protektory.

čl. 7.6 - Svěřenský správce rozhoduje o nakládání s majetkem ve svěřenském fondu; k přijetí následujících rozhodnutí nebo k následujícím právním jednáním se však vyžaduje předchozí souhlas Rady protektorů: o naložení se ziskem svěřenského fondu za relevantní účetní období; výkon hlasovacích práv spojených s vyčleněnými akciemi, případně s jiným vyčleněným majetkem ve Svěřenském fondu (je-li s nimi hlasovací právo spojeno); jednorázová dispozice s majetkem ve Svěřenském fondu, jehož hodnota je vyšší než finanční limit stanovený rozhodnutím Rady protektorů; opakovaná dispozice s majetkem ve svěřenském fondu, pokud

celková výše opakujících se transakcí sjednaných v průběhu 1 (jednoho) měsíce převyší finanční limit stanovený rozhodnutím Rady protektorů.

Dle § 1456, občanského zákoníku svěřenskému správci náleží plná správa majetku ve svěřenském fondu.

Podle § 1409 a § 1410 občanského zákoníku, komu je svěřena plná správa cizího majetku, dbá o jeho rozmnožení a uplatnění v zájmu beneficienta; správce může se spravovaným majetkem činit cokoli, co je nutné a užitečné.

Podle ustanovení § 1432 občanského zákoníku správce rozhoduje o investicích se zřetelem k výnosu a předpokládanému zisku; je-li to možné, rozvrhne investiční riziko tak, aby dosáhl takového poměru mezi pevným příjmem a pohyblivými výnosy, který rozumně odpovídá hospodářským podmínkám.

Podle ustanovení § 77 zákona o obchodních korporacích se nakládáním s hlasovacími právy rozumí možnost vykonávat hlasovací práva na základě vlastního uvážení bez ohledu na to, zda a na základě jaké právní skutečnosti jsou vykonávána, popřípadě možnost rozhodujícím způsobem ovlivňovat výkon hlasovacích práv jinou osobou.

Úprava čl. 6.1 a 6.2 Statutu poskytuje obviněnému (jako obmyšlenému) právo na informace od svěřenského správce nebo od protektora o svěřenském fondu a o jeho hospodaření v rozsahu práv, která právní úprava přiznává minoritním akcionářům akciových společností v České republice, ale výslovně stanoví, že obviněný nemá oprávnění požadovat jakékoliv další informace ani dávat jakékoliv pokyny či jinak ovlivňovat svěřenského správce nebo protektory.

Dle čl. 7.6 Statutu rozhoduje o nakládání s majetkem ve Svěřenském fondu svěřenský správce, přičemž k výkonu hlasovacích práv spojených s vyčleněnými akciemi, případně s jiným vyčleněným majetkem ve Svěřenském fondu (je-li s nimi hlasovací právo spojeno) je zapotřebí předchozí souhlas Rady protektorů.

Úprava, čl. 4.2 Statutu, tedy že *svěřenský správce dbá na zachování vyčleněných akcií, a vykonává práva s nimi spojená obezřetně*, je poměrně obecnou formulací, která svou povahou nepřekračuje rámec citované obecně závazné právní úpravy v občanském zákoníku. Čl. 4.2 Statutu nepředstavuje možnost obviněného rozhodujícím způsobem ovlivňovat svěřenského správce při nakládání s hlasovacími právy, jelikož ten s nimi nakládá ve své plné správě, tzn. vykonává hlasovací práva na základě vlastního uvážení bez ohledu na to, zda a na základě jaké právní skutečnosti jsou vykonávána (byť ve vymezených výjimečných případech dle čl. 7.6 Statutu je vyžadováno předchozí souhlas Rady protektorů). Čl. 4.2 Statutu nepředstavuje „jednání“ obviněného, kterým v době od 21.12.2017 ovládá mediální společnosti.

Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí označil za *přílehlavý typický příklad nepřímého ovládnání jednání osoby podnikající, která vlastní akcie, které nevložila do svěřenského fondu, a na základě kterých je tato podnikající osoba ovládající osobou obchodní korporace, kdy k výkonu práv spojených s těmito akciemi má uzavřen smluvní vztah s jinou osobou, která není svěřenským správcem. V tomto případě je také nepochybné, že ovládající osobou je osoba podnikající, nikoli vykonavatel práv spojených s akciemi. Tento příklad dokazuje, že vkladem vyčleněných akcií do svěřenského fondu nekončí možnost akcionáře rozhodovat, jak má být s vyčleněnými akciemi nakládáno. Odvolací správní orgán k tomu dodává, že z příkladu není zjevné, že se týká totožné situace, která je řešena v rámci vedeného řízení o přestupku. Oproti tomuto příkladu zde totiž obviněný akcie nevlastní, úprava nakládání s hlasovacími právy vychází se Statutu svěřenského fondu a rozdíl představuje též skutečnost, že je zde dána právní úprava svěřenského fondu dle § 1448 až § 1474 občanského zákoníku. Aniž by odvolací správní orgán hodnotil, zda pouze na základě skutečností uvedených v uvedeném příkladu (není např. patrné, jaká konkrétní práva a jaké povinnosti ze smlouvy vyplývají) je v příkladu označená podnikající osoba ovládající osobou obchodní korporace či nikoliv, uvedený příklad nemá ve vztahu ke skutkovým závěrům učiněným v rámci řízení o přestupku vypovídací hodnotu.*

Správní orgán I. stupně dále v napadeném rozhodnutí (str. 19) dospěl k závěru, že mechanismem dohledu nad správou svěřenského fondu obviněný jako obmyšlený nepochybně ovlivňuje také jednání protektorů, aby vždy naplňovalo jeho záměry, čímž je výkon hlasovacích práv svěřenského správce prostřednictvím tohoto vlivu na protektory ovlivněn.

Uvedený dílčí závěr správního orgánu I. stupně vychází z konstrukce, podle které v případě rozhodování o nakládání s majetkem ve Svěřenském fondu dle čl. 7.6 Statutu (tedy v případech, kdy je s odkazem na čl. 8.3 Statutu vyžadován předchozí souhlas všech tří protektorů), a kdy jedním ze tří protektorů je Rodinný protektor, který má stejně jako ostatní povinnost informovat obviněného o svěřenském fondu, a tedy pokud by návrh předložený svěřenským správcem porušoval pravidla správy, tedy například, jestliže návrh rozhodnutí předložený radě protektorů, není souladný s názorem obviněného, je svěřenský správce nucen dbát na to, aby jeho rozhodnutí mělo předpoklad odsouhlasení všemi protektory, protože nesouhlasem jediného protektora s jeho rozhodnutím o výkonu práv spojených s vyčleněnými akciemi může být tento jeho výkon zablokovan. Rodinného protektora může obviněný kdykoliv a bez udání důvodu z této funkce odvolat a dále je oprávněn odvolat též protektora, který není Rodinným protektorem, pokud podle názoru obviněného porušuje pravidla správy nebo jiné své povinnosti podle Statutu nebo podle obecných právních předpisů.

Správní orgán I. stupně uzavírá, že *podle uvedeného posouzení obviněný pověřením svěřenského správce AB private trust I, svěřenský fond, k výkonu práv spojených s vyčleněnými akciemi a popsáním mechanismem dohledu nad plněním ustanovení Statutu může prostřednictvím svěřenského správce AB private trust I, svěřenský fond, jmenování nebo odvolání většiny osob, které jsou členy statutárního orgánu předmětných právnických osob nebo osobami v obdobném postavení nebo členy kontrolního orgánu uvedených obchodních*

korporací, prosadit, a také může prostřednictvím tohoto svěřenského správce ovlivňovat nakládání s podílem na hlasovacích právech představujících alespoň 40 %všech hlasů v uvedených obchodních korporacích, a je tak osobou nepřímou ovládající předmětné mediální společnosti. Uvedená činnost dále může obviněnému přinášet výnos a předpokládaný zisk v jeho soukromém zájmu, což může ovlivnit jeho činnost veřejného funkcionáře.

Uvedená konstrukce správního orgánu I. stupně překračuje rámeček zákonného správního uvážení, jelikož správní uvážení má vycházet (mít oporu) z podkladů pro vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně staví na totožnou úroveň pojmy „porušování pravidel správy“ a „nesoulad s názorem obviněného“. Tvrzení správního orgánu I. stupně, že porušováním pravidel správy je například, *jestliže návrh rozhodnutí předložený radě protektorů, není souladný s názorem obviněného*, je zavádějící, nevychází z podkladů pro vydání rozhodnutí, jelikož z obsahu Statutu ani jiného dokumentu nevyplývá, že „pravidla správy“ spočívají „v souladných názorech obviněného“. Zavádějící je rovněž formulace, že protektora, *kteřý není Rodinným protektorem, může obviněný odvolat, pokud podle názoru obviněného porušuje pravidla správy nebo jiné své povinnosti podle Statutu nebo podle obecných právních předpisů*. V úpravě Statutu nejsou žádná oprávnění či povinnosti vázány na názory obviněného.

Z obecně závazných právních předpisů i z úpravy Statutu vyplývá, že obviněný nemá oprávnění udělovat pokyny svěřenskému správci či protektorům, a to ani v případě svého „nesouhlasného názoru“. Obviněný tedy nedisponuje právními nástroji k ovládnutí svěřenského správce a jeho prostřednictvím též mediálních společností.

Pro svůj závěr o tom, že obviněný jako obmyšlený nepochybně ovlivňuje také jednání protektorů, aby vždy naplňovalo jeho záměry, pak správní orgán I. stupně nezískal žádné relevantní podklady, když se ani nevypořádal s tím, jakým způsobem obviněný jednání protektorů ovlivňuje tak, aby „vždy naplňovalo jeho záměry“. Není patrné, že by správní orgán I. stupně zjistil, že obviněný informuje protektory o svých záměrech nebo dokonce, že by jim fakticky udílel nějaké pokyny k realizaci svých záměrů. Nutno však dodat, že i kdyby jim obviněný své záměry sděloval, není zřejmé, jak by tito mohli takové záměry realizovat, když protektoři, resp. Rada protektorů, vykonávají dohled nad správou svěřenského fondu (tedy nevykonávají samotnou správu) a z hlediska procesu rozhodování se souhlas Rady protektorů vyžaduje pouze v případech stanovených čl. 7.6 Statutu. K přijetí rozhodnutí se vyžaduje souhlas všech tří protektorů, z čehož vyplývá, že ani institut Rodinného protektora nepředstavuje možnost takového vlivu, která by svědčila o reálné možnosti ovládnutí mediálních společností ze strany obviněného. Z hlediska možnosti nakládat s vyčleněnými akciemi je rolí Rady protektorů pouze vyjádřit souhlas, či příp. nesouhlas s rozhodnutím svěřenského správce, protektoři však nemají oprávnění udělovat pokyny svěřenskému správci při nakládání s vyčleněnými akciemi. Správní orgán I. stupně se ani nevypořádal s otázkou, na základě jakých skutečností shledal za nepochybné, že obviněný ovlivňuje jednání protektorů. Odvolací správní orgán zde musí podotknout, že není přípustné, aby v řízení o přestupku nevycházely závěry správního orgánu ze zjištěného skutkového stavu věci.

Správní orgán I. stupně se v napadeném rozhodnutí dále nevypořádává s otázkou, jakým způsobem, resp. pomocí jakých nástrojů, by měl obviněný realizovat prosazení svého záměru na jmenování nebo odvolání většiny osob, které jsou členy statutárního orgánu předmětných právnických osob nebo osobami v obdobném postavení nebo členy kontrolního orgánu uvedených obchodních korporací, přesto však dospívá k závěru, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí *vedl posouzení*, podle kterého tak obviněný činit může. Z dokazování provedeného před správním orgánem I. stupně však nevyplývá žádný poznatek o takovém nástroji či způsobu jednání, které by obviněnému dávalo oprávnění a možnost udělovat svěřenskému správci pokyny (a vynutit zároveň jejich splnění) ke jmenování nebo odvolání osob, které jsou členy statutárního orgánu předmětných právnických osob nebo osobami v obdobném postavení nebo členy kontrolního orgánu uvedených obchodních korporací. I kdyby se obviněný pokusil takový pokyn svěřenskému správci v rozporu se Statutem udělit, nebyl nalezen žádný nástroj, kterým by svěřenského správce donutil k jeho realizaci, když obviněný může odvolat svěřenského správce pouze v případě, kdy svěřenský správce porušuje pravidla správy nebo jiné své povinnosti při výkonu funkce svěřenského správce podle Statutu nebo příslušných právních předpisů. Ve vyjádření svěřenských správců svěřenských fondů AB private trust I, svěřenský fond a AB private trust II, svěřenský fond, které bylo dne 29.7.2019 založeno do spisového materiálu, je nadto uvedeno, že obviněný po celou dobu existence svěřenských fondů vůči nim nikdy neuplatnil žádnou formu vlivu a v minulosti ani v současnosti se neúčastní (přímo ani nepřímo) správy svěřenských fondů.

Svůj závěr o vině obviněného ze spáchání přestupku správní orgán I. stupně postavil na poměrně složité konstrukci, jak by potenciálně obviněný mohl působit na osoby zúčastněné ve svěřenském fondu s cílem ovlivnit prostřednictvím jejich následného vlivu společnost Agrofert, a.s., a tím následně rozhodujícím vlivem ovládat mediální společnosti (aniž přitom byly zřetelně označeny relevantní nástroje, kterými by měl reálnou možnost svoji vůli vymoci). Odvolací správní orgán opakuje, že samotná podstata postihu za přestupek tkví v tom, že správní trest je ukládán zásadně za (protiprávní) jednání, kterého se někdo dopustil (a které je za přestupek výslovně označeno v zákoně), nikoliv za jednání, kterého by se potenciálně mohl dopustit. Závěry správního orgánu o tom, jakým způsobem by potenciálně mohl obviněný ovládat mediální společnosti jsou z hlediska požadavku nutnosti prokázání spáchání skutku bez důvodných pochybností pro konstatování o vině ze spáchání přestupku natolik nedostatečné, že i s přihlédnutím k povinnosti rozhodovat v pochybnostech ve prospěch obviněného zakotvené v ustanovení § 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nelze dospět k závěru, že spáchání skutku bylo obviněnému prokázáno.

Správní orgán I. stupně na str. 19 napadeného rozhodnutí uvádí, že *naplnění materiální stránky přestupku posuzoval podle ustanovení § 3 zákona o střetu zájmů, když dospěl k závěru, že výkon hlasovacích práv s vyčleněnými akciemi svěřenským správcem je určen k výnosu a předpokládanému zisku ve prospěch obviněného a nikoliv ve prospěch svěřenského správce, a tento výnos a předpokládaný zisk je pak dle § 3 zákona o střetu zájmů zvýšením majetku a majetkovým prospěchem, tedy osobním zájmem, který podle tohoto ustanovení může*

ovlivnit osobní zájmy obviněného při souběžném výkonu veřejné funkce. Existencí tohoto souběhu je dle správního orgánu I. stupně naplněna míra společenské škodlivosti uvedeného jednání obviněného, tedy materiální znak předmětného přestupku.

Odvolací správní orgán k hodnocení naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem I. stupně uvádí, že i v tomto případě správní orgán I. stupně překročil zákonný rámec správního uvážení, když i přes upozornění v předešlém rozhodnutí o odvolání v této věci na skutečnost, že předmětem vedeného řízení není otázka střetu zájmů dle § 3 zákona o střetu zájmů, zcela nelogicky aplikuje při hodnocení škodlivosti přestupku úpravu obsaženou v ustanovení § 3 zákona o střetu zájmů, přestože předmětem vedeného řízení je přestupek, který měl být spáchán porušením ustanovení § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů.

Z logiky věci je zjevné, že § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů (který zní: *Veřejný funkcionář uvedený v § 2 odst. 1 nesmí být provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku ani společníkem, členem nebo ovládající osobou právnické osoby, která je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku.*) nepředstavuje na rozdíl od ustanovení § 3 zákona o střetu zájmů regulaci takového jednání, při kterém osobní zájmy veřejného funkcionáře mohou ovlivnit výkon jeho veřejné funkce (v opačném případě by ustanovení § 4a odst. 1 bylo v zákoně o střetu zájmů nadbytečné, jelikož by v podstatě představovalo duplicitní regulaci k ustanovení § 3 zákona o střetu zájmů). Ustanovení § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů lze stručně charakterizovat jako regulaci spočívající v zamezení, aby označení veřejní funkcionáři nemohli ovlivňovat média a tím ovlivňovat zejména objektivnost informování veřejnosti o podstatných záležitostech veřejného života. Při projednávání přestupku je proto nutno brát na zřetel samotný účel úpravy obsažené v § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů a v tomto ohledu též v případě prokázání spáchání skutku hodnotit naplnění materiálního znaku přestupku, kdy materiální znak přestupku – jeho společenská škodlivost, se bude odvíjet zejména od posouzení míry ovládnutí, dále od posouzení povahy ovládaných médií (zda jde o média s celostátní působností nebo o média regionální, zda jde o média primárně zaměřená na oblast zpravodajství apod.) a od konkrétního postavení veřejného funkcionáře. Případná skutečnost, zda v konečném důsledku zisk pocházející z činnosti mediálních společností bude majetkovým prospěchem obviněného, nemá s předmětem vedeného řízení o přestupku nic společného.

Odvolacímu správnímu orgánu tak nezbyvá než konstatovat, že i přesto, že v předešlém rozhodnutí o odvolání vyjádřil názor, v jakých intencích zákona má správní orgán I. stupně při novém projednávání přestupku postupovat (resp. že předmětem vedeného řízení není otázka střetu zájmů dle § 3 zákona o střetu zájmů), ten právní názor nerespektoval. Odvolací správní orgán s ohledem na skutečnost, že správní orgán I. stupně v rámci svého postupu při hodnocení naplnění materiálního znaku přestupku (a též při úvaze o správním trestu) používá právní úpravu, která se k přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů z hlediska jeho společenské škodlivosti a závažnosti vůbec nevztahuje, dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně dostatečně nevyhodnotil, co je předmětem ochrany skutkové podstaty přestupku dle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů, což je nedostatkem, který se

negativně promítl do celého postupu správního orgánu I. stupně ve vedeném řízení o přestupku.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem, jelikož obviněnému nebylo spáchání skutku, který mu byl kladen za vinu, v řízení o přestupku prokázáno, přičemž nebyly shledány žádné další možnosti na provedení dokazování, jež by mohly toto zjištění zvrátit, odvolací správní orgán napadené rozhodnutí změnil tak, že řízení o přestupku zastavil.

Pro úplnost odvolací správní orgán dodává, že správní orgán I. stupně, ačkoliv byl již v předchozím rozhodnutí o odvolání obviněného v této věci upozorněn na shledaný rozpor s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu (v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena), opětovně selektivním způsobem do svého rozhodnutí promítl zejména ty poznatky z podkladů pro vydání rozhodnutí, které se jeví v neprospěch obviněného, aniž se důkladně zabýval též skutečnostmi svědčícími ve prospěch obviněného. Z obsahu napadeného rozhodnutí je patrná tendence správního orgánu I. stupně vypořádat se s obhajobou obviněného obecnými tvrzeními (rozdílnost právních názorů apod.), aniž by byly důsledně vypořádány konkrétní skutečnosti tvrzené či dokládané obviněným na podporu své obhajoby.

Odvolací správní orgán, s ohledem na zásadu hospodárnosti a účelnosti správního řízení, blíže nevypořádává, ač případně relevantní, námitky obviněného týkající se zejména posouzení formy zavinění a stanovení druhu a výše správního trestu, jelikož tyto nemají zásadní vliv na výrok tohoto rozhodnutí o odvolání.

Na základě výše uvedených skutečností odvolací správní orgán uvádí celkové shrnutí podstatných zjištění z provedeného dokazování:

Provedeným řízením bylo zjištěno, že obviněný zahájil výkon funkce poslance Parlamentu České republiky dne 21.10.2017.

Dle § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů veřejný funkcionář uvedený v § 2 odst. 1 nesmí být provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku ani společníkem, členem nebo ovládající osobou právnické osoby, která je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku.

Dle § 4a odst. 2 zákona o střetu zájmů veřejný funkcionář uvedený v odstavci 1 je povinen ukončit provozování rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydávání periodického tisku nebo ukončit svou účast nebo členství v právnické osobě, která je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku, bez zbytečného odkladu poté, co začal vykonávat svou funkci, nejpozději však do 60 dnů ode dne zahájení výkonu funkce,

Dle § 4a odst. 3 zákona o střetu zájmů, *veřejný funkcionář, který neukončil svou účast nebo členství v právnické osobě, která je provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání nebo vydavatelem periodického tisku, podle odstavce 2, nesmí v této obchodní korporaci vykonávat hlasovací práva. Pokud je veřejný funkcionář jediným společníkem v obchodní společnosti, nesmí při výkonu působnosti nejvyššího orgánu této obchodní společnosti činit jiná rozhodnutí, než která ukládá zákon nebo která se týkají zrušení obchodní společnosti, anebo volit orgány obchodní společnosti nebo jejich členy, ledaže jim zanikla funkce.*

Z uvedeného vyplývá, že obviněný mohl začít páchat předmětný přestupek podle § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů nejdříve dne 21.12.2017.

Obviněný, jako jediný dosavadní akcionář, dne 3.2.2017 vložil všech 628 kmenových akcií společnosti AGROFERT, a.s., s nimiž je spojen 100 % podíl na hlasovacích právech a základním kapitálu společnosti, do svěřenských fondů AB private trust I, svěřenský fond, a AB private trust II, svěřenský fond, a to tak, že 565 akcií společnosti je vloženo do svěřenského fondu AB private trust I, svěřenský fond, spravovaného [redacted] svěřenským správcem, a 63 akcií společnosti je vloženo do svěřenského fondu AB private trust II, svěřenský fond, spravovaného [redacted] svěřenským správcem.

Společnost Agrofert, a.s., je jediným společníkem společnosti LONDA spol. s r.o., IČ: 49241931, a též jediným společníkem společnosti MAFRA, a.s., IČ: 45313351, a to s obchodním podílem 100 % na základním kapitálu, splaceným ve výši 100 %. Společnost MAFRA, a.s. je jediným akcionářem společnosti Stanice O, a.s., IČ: 26509911, s obchodním podílem 100 % na základním kapitálu, splaceným ve výši 100 %.

Statuty svěřenských fondů jsou z hlediska nastavených podmínek správy identické.

Veškerou správu majetku ve svěřenském fondu vykonává samostatně svěřenský správce. Předchozí souhlas protektorů je vyžadován v případech rozhodování (nebo k následujícím právním jednáním):

- o naložení se ziskem Svěřenského fondu za relevantní účetní období,
- výkon hlasovacích práv s vyčleněnými akciemi, případně s jiným vyčleněným majetkem ve Svěřenském fondu (je-li s ním hlasovací právo spojeno),
- jednorázová dispozice s majetkem ve Svěřenském fondu, jehož hodnota je vyšší než finanční limit stanovený rozhodnutím Rady protektorů,
- opakovaná dispozice s majetkem ve svěřenském fondu, pokud celková výše opakujících se transakcí sjednaných v průběhu 1 (jednoho) měsíce převyší finanční limit stanovený rozhodnutím Rady protektorů.

Vložením všech 628 kmenových akcií společnosti AGROFERT, a.s., do svěřenských fondů obviněný ke dni 3.2.2017 pozbyl svoji rozhodovací pravomoc jak v mediálních společnostech, tak ve společnosti Agrofert, a.s.

Podle ustanovení § 74 zákona o obchodních korporacích ovládající osobou je osoba, která může v obchodní korporaci přímo či nepřímo uplatňovat rozhodující vliv.

K výkladu pojmu „může uplatňovat rozhodující vliv“ nelze přistupovat extenzivním způsobem, ale naopak je nutno jej vykládat restriktivně, a to s ohledem na úpravu čl. 21 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, podle které občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců a mají za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím (jde o práva, která jsou podle Listiny nepodmíněná). Výkon těchto práv lze omezit pouze zákonem, jde však o omezení mající povahu výjimky z pravidla. Musí se proto jednat o reálnou možnost uplatňovat rozhodující vliv, podloženou relevantními skutečnostmi, nepostačí možnost pouze potencionální (čistě teoretická). Zároveň se musí jednat o vliv rozhodující, tedy musí se jednat o vliv mající zásadní význam (určitým vodítkem zde může být míra vlivu vyplývající z úpravy vyvratitelných domněnek dle § 75 zákona o obchodních korporacích).

Z podkladů pro vydání rozhodnutí (ze Statutu) bylo prokázáno, že obviněný:

- *může odvolat svěřenského správce pouze, pokud porušuje pravidla správy nebo jiné své povinnosti při výkonu funkce svěřenského správce podle tohoto Statutu nebo příslušných právních předpisů,*
- *má právo být informován svěřenským správcem nebo Protektory o Svěřenském fondu a o hospodaření Společností v rozsahu práv, která obecná právní úprava přiznává minoritním akcionářům akciových společností v České republice,*
- *může jmenovat a odvolat Rodinného protektora,*
- *je oprávněn odvolat Protektora, který není Rodinným protektorem, pokud porušuje pravidla správy nebo jiné své povinnosti podle Statutu nebo obecných právních předpisů.*

Uvedený výčet oprávnění je souhrnem veškerých oprávnění obviněného vůči svěřenskému správci a svěřenským protektorům. Ve Statutu je dále zakotveno, že obviněný není oprávněn požadovat jakékoli další informace ani dávat jakékoli pokyny či jinak ovlivňovat svěřenského správce nebo protektory. Z výčtu oprávnění obviněného nelze dospět k závěru, že obviněný je osobou, která ve smyslu § 74 zákona o obchodních korporacích může v mediálních společnostech přímo či nepřímo uplatňovat rozhodující vliv.

Ustanovení § 75 zákona o obchodních korporacích dále upravuje vyvratitelné domněnky. Z této úpravy připadá ve vztahu k okolnostem projednávaného přestupku v úvahu existence vyvratitelných domněnek dle odstavců 1) a 2):

1) Má se za to, že ovládající osobou je osoba, která může jmenovat nebo odvolat většinu osob, které jsou členy statutárního orgánu obchodní korporace nebo osobami v obdobném postavení nebo členy kontrolního orgánu obchodní korporace, jejímž je společníkem, nebo může toto jmenování nebo odvolání prosadit.

2) *Má se za to, že osobou ovládající je ten, kdo nakládá s podílem na hlasovacích právech představujícím alespoň 40 % všech hlasů v obchodní korporaci, ledaže stejným nebo vyšším podílem nakládá jiná osoba nebo jiné osoby jednající ve shodě.*

Obviněný není v důsledku absence rozhodovacích pravomocí v pozici osoby, která může jmenovat nebo odvolat většinu osob, které jsou členy statutárního orgánu mediálních společností nebo osobami v obdobném postavení nebo členy kontrolního orgánu mediálních společností.

Toto jmenování nebo odvolání ani nemůže reálně prosadit, jelikož k tomu nedisponuje žádnými nástroji. Obviněný totiž nemá oprávnění udělovat v této souvislosti svěřenskému správci pokyny; i pokud by však v rozporu se svými oprávněními (resp. v rozporu s výslovným zákazem obsaženým ve Statutu) takové pokyny uděloval, nemá reálnou možnost jejich plnění právními nástroji na svěřenském správci vynutit (svěřenského správce může odvolat pouze pokud porušuje pravidla správy nebo jiné své povinnosti při výkonu funkce svěřenského správce podle Statutu nebo příslušných právních předpisů). Právo obviněného jmenovat či odvolat Rodinného protektora nemá na výkon správy svěřenským správcem vliv, přičemž vzhledem k povaze úlohy Rady protektorů ve svěřenském fondu je nutno dodat, že těch se otázka jmenování a odvolání osob v mediálních společnostech netýká vůbec, tudíž ani případným odvoláním jiného nežli Rodinného protektora, nemůže obviněný vynutit plnění pokynů. Žádný z protektorů nemůže samostatně odvolat svěřenského správce, k takovému úkonu je potřeba rozhodnutí Rady protektorů (rozhodnutí všech tří protektorů musí být přijato jednomyslně).

Obviněný dále není v pozici osoby nakládající s podílem na hlasovacích právech představujícím alespoň 40 % všech hlasů v mediálních společnostech. S podílem na hlasovacích právech nakládá svěřenský správce. Jak vyplývá z již v tomto rozhodnutí citované úpravy občanského zákoníku, svěřenskému správci náleží plná správa majetku ve svěřenském fondu, dbá o jeho rozmnožení a uplatnění v zájmu beneficenta; správce může se spravovaným majetkem činit cokoli, co je nutné a užitečné. Dle Statutu *svěřenský správce dbá na zachování vyčleněných akcií a vykonává práva s nimi spojená obezřetně*. Nastavení uvedené podmínky nepředstavuje nakládání obviněným s podílem na hlasovacích právech ani možnost obviněného rozhodujícím způsobem ovlivňovat výkon hlasovacích práv svěřenským správcem. Je na vlastním uvážení svěřenského správce, jak bude nakládat s podílem na hlasovacích právech, tak, aby ve smyslu občanského zákoníku v rámci plné správy majetku ve svěřenském fondu dbal o jeho rozmnožení a uplatnění v zájmu beneficenta; kdy se spravovaným majetkem může činit cokoli, co je nutné a užitečné. Samotné rozhodování o nakládání s podílem na hlasovacích právech je projevem vůle svěřenského správce, kterou obviněný nemá možnost rozhodujícím způsobem ovlivňovat svými pokyny apod.

Nebylo tak prokázáno jednání obviněného v rozhodné době, kterým by uplatňoval (ani měl reálně možnost uplatňovat) rozhodující vliv v mediálních společnostech.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem odvolací správní orgán přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí a řízení o přestupku zastavil, jelikož spáchání skutku, o němž bylo řízení vedeno, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

Poučení

Podle § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat.

Ing. Petr Franěk
vedoucí oddělení přestupků